

„MÁTYÁS DALÜNNEPE”

eposzi kísértésből. *puszt*

1.

A király sünnepét fogom énekelni,
Mikor összegyűltek a dal fejedelműi
Tényes főszékdrá, Mátyás udvarában,
Díjért dicősségért nagy versenyre kelni.
Oh lantom! ha értek valamit korábban;
Ha egy fűkora lélek volt az tünzű fűben:
Most, igazán most kell magadér' kikeremni,
Mert innen szabad nevet kiába fölvenned.

2.

Nem mondom, hogy zengjed gyökelmes csatát —
Ki merne' fészkelni énekes odátig!
Ő békeben is nagy.... vajha bekenapján
Ejzenek nyomába egyxeni rótid! —
Andalg, andalg a költészet lapján
S feléxökken a lantos, hangmérőhöz kapván:
De meg, alácsügged síve, reme, kanyá;
Mintha mondaná, hogy: „ki meri? ki hallja?...”

3.

Ki meri? ki hallja? és talán: ki bírja?...
De engem légezt székben roszda-pírja,
Hogy idomhöz képest oly keveset tessék,
És hogy az én könyvem meg minden megírva.
Áll meg, éles napja, oh állj meg fölötte,
Csak míg ezt az egy dalt fűzön elrönggöstem!
Kutain nem bánom, hadd jöjön az este:
Eles lesz a harmat, mely sírom megessze. —

4.

Ami fűztes idős korom emlékeibe,
Mikor a nagy király bevonula Bélsébe.
Lobogók lobogtak száz diadal-ívén,
Száz harang némula el az ágya dörgésbe.

Billogó kövesség, hódolatra híven,
Üdvözölve Mazyát, győzdelmes néven,
S a bámuló népnek, bár látszóleg kézen,
Csaknem elvakítá' némeit az ékzen.

5.

Legelőt vívék a győzelem tanút,
Fegyveresen, záporlókön a harcz koszorúit,
Mután a sír, dob, tárogató zenge,
S diadal daga, sá a külvők szanút.
Mután egy őshad; azután a gyenge
Bécsi sávek honzu, ünneplés, rendje;
Aksán a királyné, vert arany kintóban
Országos ér, a mi rajta ragyogó van.

6.

Nem merre a király egyzerű köntösben
Lovagol. De előbb ott menének kölben
Aranyos apródok, mind ifjú nővendék,
Flerkegek és grófok fiait legyöbber.
Majd a hallo címert hordozó leventék
Malyás közelségét külvőkkel jelenték;
S valamennyi ország címere, zártloja
Hirdető, hogy inhol nagy uralkodója.

7.

Ott a négy exüst csók szép vörös mezőben,
Látózik, hogy piros véi megárasztja bőven,
De a het oroslány minczen immár közle
(Het magyar vexerünk) mint egykoridőben.
Hanem ott az Andrá's érseki keresztje,
Sérusálemnél azt ő maga szerezte.
Mind ex ábrázolva mesterül egy képen,
S Hunyadi holloja gyűrűvel középen.

8.

Ott lebeg Csehország bírske oroslánya,
Söllehet mérgeiben a nyelve is hányja;
Koronás fő három, melylyet bír a dalmat,
S a frankok hoválok egyzerű kverrkája.
Kasztos kar jelenti Ráma birodalmát,
Vadkan feje s négy hold a szexlek uralmát;

Három koronával Jávorokág díszeszik,
A szeregi szarvas zöld fa tövére fészlik.

9.

Ha' ama nap is hold, a he' sziklavárral
S aranyos mezőben a tuzel mátyárral?
Te vagy az, te vagy az, gyöngy kis orvág, Erdély!
Aztán a bolgár föld a három agárral.
Aztán Oelkőz, melyet ősi kard-él
Szere a Bog mellett, a főke fkerednél;
Jó' Kunorokág ebe, s a moldvai marha,
S Havas-él holdja, kis keresztes tarva.

10.

De ki győzre mind azt sorra énekelni:
Elmondani is sok, hát még véien venni! —
A király azonban egymaga kiválik,
Mert csupán őrája nincs ragyogó semmi.
Fegyver öltöztet, felbuzkolva állig,
Annai drágaság közt egyzeren baráttik;
De a fényes lélek, mint egy fényes felhő,
Hamlokán sugaroz, mint a nap, ha felgő.

11.

Hamlokán sugarozik, út az eszes képen,
Mosolyog az ajkán, lángol a szemében.
Alatta enyelog harosi méne, Kánya,
S mivel oly lassan kell, nem tudja, hogy lépjen.
Maga az aranypénte jobbra-balra hányja:
Arany pént helyett van skeme ragyogánya,
A szelid kegyesség, a nyájas lekintet,
Melyet a nép közzé jobbra-balra hintet.

12.

Oldalon egy ifjú lépdelési ményt,
Tőle, mint szeregi hold, kölsönözve fényt.
János az, Kőrösnosz, kinek fűtése
Nem ismert egyéb, mint fkeredem törvényét.

Szeretex! ex bűne, ex lesz bűnhődése,
Ha felzárjad egyszer a nagyok önxiséj;
Oh! ha mint szeretni, így tudna gyűlölni:
Nem látna idegent anyja fekéin ülni....

(1856.)

15.

MTAK 6/1939

K 5M/16